

МІСТО НА ГОРІ

ХРИСТІЯНСЬКА МІСІОНЕРСЬКА ГАЗЕТА

«Не може сховатися місто,
що стоїть на верховині гори»
(Євангеліє від Матвія 5:14)

№ 2 (77) 2016

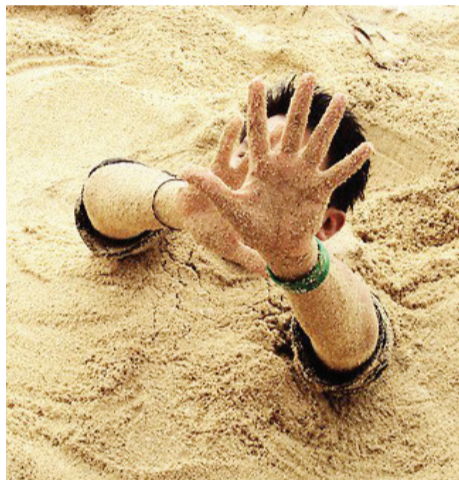
ПОКИ НЕ ПІЗНО

Ярл ПЕЙСТІ, євангеліст

Через непослух Богові перші люди Адам та Єва занести свою досконалу природу. Тому їхні спадкоємці з'являються на світ уже грішними. Гріх настільки заволодів людськими душами, що став нашою другою натурою. Потураючи своїм пожаданням і пристрастям, люди чинять беззаконня, зовсім не задумуючись про наслідки. Живучи безпечно, не замислюються над загрозою, яка повсякчас чатує на них. А поміж тим, потайки заманюючи у свої тенета, ворог людських душ все глибше затягує у пастку пекла. Його облудлива підступність нагадує хиткі піски, що до пори, до часу не проявляють своїх загрозливих властивостей. Про страшну небезпеку жертва взнає тоді, коли нічого змінити вже неможливо. Тому сипуча западня стала могилою для багатьох людей. Одна з трагічних смертей сталася колись у Британії. Тоді безодня піщаної розщелини нещадно поглинула молодого чоловіка.

Теплого літнього дня він прогулювався пологим берегом, який у тому місці заходив далеко в море. Чоловік не раз насолоджувався там мальовничими краєвидами, дихав цілющим морським повітрям. Блакитне небо,

лагідне сонце, повний штиль на морі не віщували ніякої біди – тиша і благодать. Поринувши в роздуми, він не помітив, як його ноги почали грузнути

ти. Раптом зрозумів, що під ним пласт хитких пісків, який оголився під час відливи. Йому, як місцевому жителю, було відомо, що такі піски безжально засмоктують все, що потрапляє на їх поверхню. Врятуватися без сторонньої допомоги неможливо. Чоловік з жахом усвідомив, що потрапив у небезпеку і йому загрожує смерть.

З нестримним бажанням ступити на твердий ґрунт бідолаха поспішно кинувся назад. Але з кожним новим кроком його ноги застрягали все глибше і глибше. З переляку він почав метатися в різні боки і кричати, кличучи на допомогу. Та поряд не було жодної душі. Борсаючись, чоловік все більше загрузав у крижкому мокрому піску, що, як живий, втягував його в себе. Ось уже до колін, до пояса. Останнє пасмо волосся сковзнуло і зникло. Сипуче провалля ковтнуло свою чергову жертву...

Так само і гріх – жахливий, гнітючий – всмоктує у свою пащу, підступно гублячи людські душі. Він, як смертний вирок над злочинцем, постійно тяжіє над людьми, щоб у будь-яку хвилину нежданно опустити гільйотину на голову жалюгідної жертви. Але, на відміну від того бідолашного британця, якого нікому було врятувати від фізичної смерті, у нас є надія спасти свою душу від пекельних мук. Кожен може позбутися страшного присуду і зберегти себе для вічності.

Божий Син узяв на Себе тягар беззаконня усіх людей – був покараний замість нас. Не маючи жодної провини, будучи святим, Він на голгофському хресті викупив підневільних від влади гріха. Ісус Христос подарував нам можливість і спроможність не засуджувати, не бути злими, не вбивати, не страж-

Спасіння в Ісусі

дати від наркотиків, не помирати від прокльонів, а відтак – не скінити в аду. І якщо ви ще не прийняли дорогоцінної жертви Христа, не визнали Його своїм Господом та Спасителем, поки не пізно, йдіть до Нього. Його кров здатна звільнити від беззаконня. З Його великої благодаті ви отримаєте прощення, порятунок від смерті, спасіння у вічності. Аби витягнути вас зі смертельної пастки диявола, сьогодні Бог простягає руку допомоги. Не відкидайте її.

Отче Небесний! Я приходжу до тебе в ім'я Сина Твого Ісуса Христа. І прошу: допоможи мені усвідомити мій гріх, звільни мене від нього і від спокути. Спаси мене з великої милості Твоїї. Прошу Тебе: дай мені досягнути Твою любов, дай зрозуміти і прийняти голгофську жертву. Прийми мене таким, яким я є. Навчи мене любити Тебе, служити Тобі. Я вірю, що Ти чуєш мою молитву. Дякую. Амінь.

Україно! Звернись до Бога,
Ти не в силах без Нього йти.
Чи замало нам сліз і горя?
Чи замало для нас біди?

Україно! Народ твій гине.
Мені жаль рідну землю свою.
Плач жалоби країною лине,
Вороги нищать волю твою.

В Україні вогонь не гасне,
Ще спалахує день у день.
Не зуміли спинити зло вчасно,
А тепер всі – жива мішень!

Україно! Схились на коліна
Та до Бога молитву неси.
Бо без Нього – суцільна руїна,
Бо без Нього немає краси!

Україна – єдина країна.
Не плюндруйте її, не топчіть.
Ми не захід і схід, ми – родина!
Ми не північ і південь, ми – рід!
Іван ПОПУДНИК, м.Клівленд, США

ЧОМУ ПРИЙШЛО ГОРЕ...

Слово священника

Чому до нас прийшла війна? Звідки ця страшна біда? Як позбутися цього зла? Чому Україна ніяк не може вибратися з негараздів? Ці запитання турбують багатьох українців. Здебільшого звинувачують владу: помаранчеву, потім білоголубу, тепер цю, постмайданну. Знову подейкують про вибори або й про третій майдан. Пристрасті вириують нерідко аж до самосуду. Але при цьому ми чомусь не завжди дивимося у своє особисте життя, не помічаємо своїх прогріхів, не пильнуємо за своїми вчинками.

Зауважмо хоча б, як ми говоримо. Сьогодні нецензурна мова стала ледве не нормою. В будь-якому громадському місці, де збирається більш ніж два чоловіки, можна почути брудну лайку. Причому нею послуговуються як старші, так і молоді. Останні – особливо! А за кожним нецензурним словом стоїть якийсь нечистий дух. Промовляючи їх, люди автоматично закликають бісів у своє життя і свій рід. Таким чином вони бездумно, «просто для зв'язки слів», насилують прокляття (невдачі, бідності, хвороби, передчасну смерть тощо) на кілька поколінь. На жаль, ми не завжди наважуємося зупинити лихо-слово. А це наша відповідальність – сказати йому: «Не маюкайся, бо цим ти проклинаєш своїх нащадків, які хотіли б жити благополучно, та через тебе не зможуть». Адже Бог навчає, що «смерть та життя – у владі [твого] язика». Тобто від того, що ми говоримо, залежить наше теперішнє і майбутнє.

А скільки у нас брехні! Обманюють усюди: у владних кабінетах, у сім'ях, трудових колективах, на базарах, в магазинах. Якось з товаришем довелося побувати на авторинку. Здається, з таким поголовним обманом я ще не стикався. За словами продавців, усі машини нові, з мінімальним пробігом і жодної – після аварії. Дивиться такий собі чолов'яга блакитними чесними очима і запевняє, що його десятирічна, уся облізла, зі стертим кермом «тачка» має всього «40 тисяч кілометрів пробігу й жоднісінького фарбування». І посміхається до того ж... А нещодавно купив мішок цементу. Там виявилася недостача (сім кілограмів). Коли повернувся назад до продавця, він щиросердо пояснює: «Якщо я продаватиму чесно, то це ж коштівуватиме дорожче». Парадокс! І ми хочемо благословення? Зростає беззаконня й через позашлюбні зв'язки. Подружня

вірність вважається насправду рідкісним явищем. Зраджують як чоловіки, так і жінки. Крім реальних переступів, сьогодні поширені ще й віртуальні сексуальні збочення (захоплення порносайтами). Це гидота і гріх перед Богом. Як і вбивства, що кояться в наших абортаріях. Подумати тільки – батьки змовляються заподіяти смерть власній дитині... А скільки людей оплутані дурманом оковитої! Статистика трагедій, що стаються через вживання спиртного, вражає. Лиш серед загиблих у ДТП вісімдесят відсотків – з вини п'яних водіїв. Побутові конфлікти, розлучення, злиденність, фізичні недуги – алкоголь скрізь робить свою чорну справу. До того ж все це не афішується, бо реалізація горілчаного виробів та їх реклама приносять величезні прибутки.

В Біблії написано, що за всі гріхи Бог судиться з народом, і земля через те плаче: «Послухайте слова Господнього, Ізраїлеві сину, бо Господь має прю із мешканцями земними, бо нема на землі ані правди, ні милости, ані богопізнання. Клянуть та неправду говорять, і вбивають та крадуть, і чинять перелюб, поставали насильниками, а кров доторкається крові. Тому-то в жалобу земля упаде, і стане нещасним усякий мешканець...» (Книга пророка Осії 4:1-4). Це слово сьогодні актуальне для народу України. Бо беззаконня рано чи пізно призводять до розплати. А ми запитуємо, чому прийшло горе...

Але в нас, споконвіку християнської країни, є вихід. Це покаяння. Потрібно, щоб увесь народ як один став на коліна перед Богом, визнав свої провини і зупинив беззаконня. Кажу це, бо люблю своїх дітей, братів і сестер, вболіваю за свій народ. Справжній лікар, коли бачить нарів, розрізає його, щоб гній витік. Так і нам треба видалити нарів гріха. Інакше не допоможуть ані позичені мільярди, ні чужоземні спеціалісти, ні нові технології. Німеччина, наприклад, під час війни була вщент зруйнована, але публічно покаялася, і Бог простив та благословив її.

Покаймося і ми, хай Господь змилюється над нашою землею. Звернімося до Нього в молитві – за себе, за владу, за всіх людей, навіть за ворогів, щоб зцілилися наш народ і українська земля. Люблячий Бог обіцяє вислухати нас, простити наші гріхи і вилікувати наш край.

Пилип САВОЧКА, м.Вишневе, Київська обл.

Наша мета – увійти в кожен дім, тому що Божа мета – ввійти у кожне серце

запитання – відповідь

ДОБРОБУТ НАЦІЇ – БЛАГОПОЛУЧЧЯ КОЖНОГО?

Чи існує досконалий суспільний устрій, здатний бути благом для окремої людини та забезпечити добробут країни в цілому?

Роман ТКАЧЕНКО, м. Чернівці

Економічно розвинуті держави світу мають високий рівень соціального захисту, купівельної спроможності, сучасних технологій, інфраструктури, моралі та культури. Тобто можна говорити, що населенню таких країн забезпечено загальний добробут і благополуччя. Та, виявляється, благо, або щастя, окремої особистості зумовлюють не лише об'єктивні фактори. Парадокс, але це так. Задоволеною людина почувається тоді, коли її серце наповнене миром, радістю і любов'ю, коли вона вільна від страху, прийнята іншими людьми, відчуває свою затребуваність, має цілі й досягає їх.

Скажімо, Японія. Це одна з найбільш розвинутих і найбагатших країн світу. Але водночас вона є лідером за кількістю самогубств. Психологічні дослідження показують, що причиною цього явища здебільшого є депресія, а також генетична пам'ять, адже Японія – країна самураїв та камікадзе. Щороку суїцид там скоюють більш як 30 тисяч чоловік. Крім того, чимало японців ховаються за маскою благополуччя, перебуваючи на межі. А в Індії, наприклад, найбільше тих, хто добровільно йде з життя, – серед мо-

лодих, багатих і високоосвічених людей. Отже, внутрішня гармонія, спокій і щастя людини не залежать від власного достатку чи добробуту нації в цілому.

Ще однією визначальною ознакою демократичних країн, які сьогодні є світовими лідерами, вважається свобода і захист прав їхніх громадян. На перший погляд, це справді чудово. Але проблема в тому, що в центрі цієї суспільної системи перебуває не Творець, як Він постановив, а людина. Тобто діє загальновідомий принцип гуманізму. Рівні права гарантуються всім громадянам, у тому числі, наприклад, сексуальним меншинам. При цьому не береться до уваги те, що таким чином зневажаються пере-

конання інших людей, зокрема християн. Адже навіть навчати в школах наших дітей можуть гомосексуалісти. В такому суспільстві ми чуємося, як Лот, що страждав через поведінку «розпусних людей, бо цей праведник, живучи між ними, день у день мучив свою праведну душу, бачачи й чуючи вчинки безбожні» (2-е Послання Петра 2:6-8).

Неоднозначна ситуація й з правом на аборт. Дозвіл держави на таке вбивство суперечить закону про захист людського життя. Батькам дається свобода вибору, але чи можна оправдати насильницьку смерть беззахисних дітей? Крім того, зумисне переривання вагітності є протиприродним, адже призначення жінки –

народжувати. Вражають також закони деяких скандинавських країн, в яких відповідальність за виховання дітей несуть державні служби, а не сім'я. І якщо тато, приміром, дозволить собі взяти до рук різочку, то дитину в нього одразу заберуть. Де ж тоді права батьків? Виявляється, вбиті у материнській утробі немовля – нормально, а виховувати дітей так, як навчає Біблія, – це порушення їхніх прав. Отже, основний принцип гуманізму – чинити так, щоб тобі було добре, але щоб від цього не страждали інші, – нікчемний, тобто не дієвий, який неможливо виконати. Це твердження, що саме себе заперечує.

Взагалі, вважаю, що досконалого суспільного устрою, який забезпечив би як благополуччя усіх громадян, так і комфорт кожної особи, не існує. Людина просто не спроможна його сформувати. Навіть більше. Коли Бог доручив Адаму і Єві уже створену Ним досконалу систему управління землею, вони не зуміли з тим упоратись. Піддавшись гордині, захотівши стати нарівні з Творцем, наші прабатьки необачно передали сатані ввірену їм місію.

Але є радісна новина: ідеальний лад існує. Це територія Небесного Царства. Згідно з Писанням, його може мати кожен, адже воно міститься у серці. Боже Царство, каже Ісус, це праведність, мир і радість у Святому Дусі. Саме Божий порядок може принести добро як кожному зокрема (незалежно від місця народження та проживання, соціального статусу та матеріального забезпечення), так і процвітання державі в цілому. Для Царства Господа нема кордонів чи будь-яких перешкод. Через віру в Ісуса Христа воно зітлює, спасає, дарує надію. Воно вічне.

Пастор Олег САВЧАК, м. Тернопіль

Нам пишуть

Добрий день, любимая газета!

Читая в каждом вашем выпуске публикации о нелегких судьбах людей, невольно думаю о своем. Хочется поведать вам некоторые интересные, трогательные, дорогие моему сердцу моменты нашей жизни, поэтому и решила написать.

Родилась я в семье, которую создали двое круглых сирот. В детстве мама с папой много рассказывали о себе. Они оба – из многодетных семей. Голод и репрессии отобрали у них родителей, а осиротевших детей разогнали по всей большой стране. Только Божий промысел смог соединить их. У моих благочестивых родителей было пятеро детей, но двоих они схоронили в младенчестве. Нас осталось трое. Я – самая старшая, дитя войны (своим рождением обязана тому, что отец бежал из плена и некоторое время был дома).

Мы жили на улице, носившей название Иерусалимка (наверное, из-за того, что, кроме украинцев, поляков и русских, там проживало много евреев). Все там были очень дружелюбны – вместе праздновали дни рождения, отмечали советские праздники (майские и октябрьские), Новый год, Рождество (и православное, и польское), торжественные даты еврейского религиозного календаря, вместе освящали пас-

хальные приношения, крестили детей. Уже сейчас, в зрелом возрасте, я поняла, как была счастлива в том далеком детстве, в те рождественские и пасхальные дни. Хоть мы и жили в мире иллюзий, обманчивыми мечтами и глупыми надеждами.

В 19 лет, вопреки родительскому согласию, я вышла замуж, в 20 забеременела. Ребенка очень ждала, сохраняла с двух месяцев до самого рождения, находясь в больнице. Сын родился мертвым. Но Господь оживил его, дал ему жизнь, так что мы назвали его Виталием. А 6 января 1966 года, когда мы пришли к родителям на рождественскую вечерю, у одиннадцатимесячного Виталия вдруг поднялась температура за 40 градусов, начались судороги. Скорая помощь срочно увезла нас в больницу. Сын был при смерти. Но Господь снова вернул его к жизни. В январе Виталию исполнилось 51 год. Судьба постоянно испытывает его, как тогда, в младенчестве, а Господь все время возвращает к жизни, свидетельствуя этим о Себе, зовет, хочет дать ему спасение.

Также и меня Господь не раз миловал, избавляя от смерти. Многие годы я была тяжело больна. Однажды, сокрушаясь и плача, от всего сердца воззвала к Нему. Спаситель коснулся моего тела Своей исцеляющей силой, излечил болезнь, от которой я страдала почти целых 20 лет. Я тогда уверовала. Взяла в руки Библию и с тех пор с ней не расстаюсь. У меня есть хорошие наставники, но Пастырь у меня один. Он всегда со мной. Рождение Божьего Сына в моем сердце дает мне радость и мир в самые трудные минуты жизни, вселяет надежду и ведет к вечности, в небеса.

Хочу пожелать моим детям и всем людям, чтобы они приняли Господа в свою жизнь, чтобы Он пришел к ним, как пришел однажды ко мне, и дал благодать на покаяние. Ведь это наибольшее благо на земле.

*С уважением и любовью
Елена АЛЕКСЕЕНКО, г. Винница*

РОЗМОВА

З ПЕРУКАРЕМ

Один чоловік прийшов у перукарню, щоб його, як завжди, підстригли і поголили. Він розговорився з майстром, який його обслуговував. Розмовляли про різне, і раптом бесіда зайшла про Бога.

– Що б ви мені не казали, а я не вірю, що Бог є, – мовив перукар.

– Чому? – запитав відвідувач.

– Безліч речей свідчать, що Його немає. Хоча б те, що в нас дуже багато хворих людей. Або, наприклад, безпритульні діти. Чи війни, природні катаклізми, голод. Якби Бог справді існував, не було б ні страждань, ані болю. Важко уявити собі люблячого Бога, що допускає біди.

Чоловік на мить задумався, але вступати в суперечку не хотів, тому вирішив промовчати. Коли перукар закінчив свою роботу, він подякував і вийшов. На вулиці одразу ж побачив зарослого і неголеного старого. Здавалося, що той не стригся цілу вічність, настільки неохайно виглядав. Тоді чоловік повернувся до перукарні і сказав:

– Знаєте, що я вам скажу? Перукарів не існує!

– Як це? – здивувався майстер, який щойно так професійно обслужив відвідувача. – А я хіба не перукар?

– Ні! – вигукнув той. – Їх не існує, інакше не було б зарослих і неголених, як, приміром, он той старигань, що вештається вулицями.

– Ну, дорогенький, до чого ж тут перукарі? Просто люди самі до нас не приходять.

– У тому то й справа! – зрадів чоловік. – І я про те ж саме: Бог є! Просто люди не вірять у Нього, не шукають Його і не приходять до Нього. Ось чому у світі так багато болю і страждань...

Відоме українське прислів'я «Як тривога, то до Бога» відображає відношення більшості людей до нашого Творця. Адже, як правило, до Господа звертаються тоді, коли всі інші джерела допомоги вже вичерпані. На жаль, так було і зі мною. Сподіваючись на власні сили, чекаючи порятунку від людей, я дійшов межі, здавалось, не повертаюся. Але Бог помилував мене і подарував те, на що я ніколи не сподівався. Дякую Йому за доброту, прощення і любов.

Моє рідне місто – Умань. Там я народився і виріс. Незважаючи на те, що мої батьки були простими людьми, робітничих професій, я мав багато такого, чого не було у ровесників. Тато з мамою завжди знаходили для мене час, приділяли увагу, оточували любов'ю, тішили подарунками. Постійно відчувалася їхня підтримка і турбота. Вони мріяли, щоб я став хорошою людиною, зайняв гідне становище у суспільстві, зробив кар'єру. Тому всіма силами намагалися дати мені все найкраще.

Щоправда, головного, що має отримати дитина в сім'ї, як я тепер уже знаю, – віри в Бога, батьки мені не прищепили. Бо й самі були не надто віруючими. Так їх навчила радянська влада. Хіба що іноді, на великі свята, мама брала мене до церкви. В такі дні вона казала, що є Бог, намагалась пояснювати, що таке Великдень та Різдво, розповідала, як ці свята пов'язані з Ісусом Христом, але оскільки їх суті сама не розуміла, то й мені донести не могла. Тому все, що я чув, не приносило мені користі. Я не усвідомлював значення цих свят, хоча, як і всі діти, з нетерпінням їх чекав. У ці дні дома завжди відчувалася особлива атмосфера, було весело, цікаво, батьки купували подарунки, які я дуже любив, приходили гості. Оце й усе, що в нашій сім'ї стосувалося Бога.

Так я і ріс. Був здоровий, учився добре, намагався дослухатися до думки старших – все було нібито чудово. Але до певного часу. У підлітковому віці з'явилися нові друзі, яких я гордо називав «братами», бо вважав їх майже рідними. Я відкрив для себе незнайомий до того вуличний світ, де панували свої правила, звичаї і традиції. Вони кардинально відрізнялися від батьківських настанов. Тому все, чим жив раніше, раптом стало нудним і нецікавим. Більшість часу почав проводити на вулиці, додому приходив хіба що поїсти та переночувати. Таке життя здавалось мені надзвичайно захоплюючим. Подобалось дворове «братерство», закон сили, що діяв у підвороттях, можливість козирнути «інтелектом», обдуривши якогось роззяву. Тоді я ще не розумів, що всі ці норми нав'язувалися тими, хто вже встиг побувати в місцях позбавлення волі, і в них

сформувалися свої поняття, далекі від загальноприйнятих норм людської поведінки.

Уп'ятнадцять років я вже курив марихуану, в сімнадцять почав колотися, не пройшло й року, як перебував у «системі» – без наркотиків обійтися вже не міг. Звісно, всі плани, що будувалися на моє майбутнє, рухнули. Зі зразкового сина я перетворився на людину, яку не цікавило нічого, крім дурману. Загрузав у цю трясовину все глибше і глибше. Так минули дні, місяці, роки. Час від часу зарікався: ось з понеділка (з першого числа,

спочатку: один укол, другий, знову залежність, потім – депресії, проблеми з батьками і міліцією, брехня, гнів, крики, відчай. Кожен день починався з одного й того самого і закінчувався тим же. Це було справжнє рабство, окови якого ставали все важчими й важчими.

Десь у підсвідомості безперестанку пульсувала думка, що виходу немає. Знайомі при випадкових зустрічах совістилися: «Коли ти вже зупинишся?!» Я ж просто дивився на них мовчки, розуміючи, що це не закінчиться ніколи. Су-

у моє тоді ще таке черстве серце, таки дало сходи. Щоправда, не одразу.

З моменту тієї зустрічі до мого покаяння минуло приблизно два з половиною роки. Здавалось би, це короткий проміжок часу, але для мене він тягнувся безкінечно довго. То були роки мук. Проблеми, які дошкуляли раніше, відійшли вже на другий план. Я серйозно захворів. Систематичні ін'єкції спричинили запалення вен на нозі. До медиків звертатися не хотілося, бо знав, що це загрожує ампутацією. Але чим далі – ставало гір-

лові, раптом виринула згадка про лікарняне знайомство з віруючими. Тоді вони казали, що Ісус Христос любить людей і може врятувати всякого, навіть мене. (Тільки зараз розумію, як важливо сказати людині про Бога!) Хапаючись за ті слова, як за соломинку, я промовив: «Ісусе, я Тебе не знаю, але знаю, що Ти є. Я не хочу помирати. Допоможи!» І зненацька почув (то був навіть не голос, а якесь внутрішнє повеління): «Піди в церкву, нехай за тебе помоляться». Ще не до кінця усвідомлюючи, що роблю, я встав, одягнувся і вийшов на вулицю. Куди саме йти, знав, адже знайомі хлопці, які звільнилися від залежності, вже не раз запрошували на зібрання. В церкві були тільки служителі. Після того, як я розповів про себе, вони запропонували мені покаятися, запросити у своє серце Ісуса Христа. Я погодився і вслід за одним із них вперше в житті щиро, з вірою в серці промовив слова молитви. Та хвилинка перевернула моє життя. Ні, в землю блискавка не вдарила, ангел з неба не злетів і в мене крила не вирости. Довколишній світ залишився таким же. Змінилося моє сприйняття його. Серце наповнилось миром і спокоєм. Вперше за багато років відчув надзвичайну легкість, ніби камінь з душі зняли.

Одразу після цього я піти у християнський реабілітаційний центр, де протягом кількох місяців духовно зміцнювався у вивченні Святого Письма, молитвах, спасенних бесідах про Господа. Бог повністю зцілив мене, звільнив від наркотичної залежності, відновив мою душу. На собі відчув, що Бог справді прощає всі гріхи, що Він прийшов «випустити пригноблених на волю». Якось по тому побачився з однією з тих жінок, від яких ще тоді, в лікарні, вперше почув Благу Звістку. Вона мені призналась, що з тих пір щодня схиляла коліна перед Богом і просила Ісуса Христа про свободу для моєї душі. Я був глибоко схвильований почутим. Подумати тільки: по суті незнайома мені людина два з половиною роки молилась за мене. Як чудово знати, що є люди, небайдужі до інших. Божа любов живе в їхніх серцях, тому вони здатні співчувати чужому горю і вболівати за тих, хто в проблемах.

Відтоді минуло вже багато років. Сьогодні мені 39. У мене прекрасна дружина, дітки, робота, одне слово, все, що необхідно для повноцінного життя, а головне – зі мною Бог. Я щаслива людина. Викреслити минуле з пам'яті не маюся, навпаки – всім своїм життям засвідчую славу Господа. Адже лише Його великою милістю і безмежною любов'ю я був урятований. Вижив, аби, допомагаючи іншим, служити своєму Спасителю на землі і завжди бути з Ним у вічності.

Сергій ЧЕРНІЄНКО, м. Умань

СВОЇМ ЖИТТЯМ ЗАСВІДЧУЮ

з нового року...) я кину наркотики і знову стану нормальною людиною. Але приходило і перше, і десяте, а все залишалося по-старому.

Збій у тому вимірному «дозах» житті стався тоді, коли мама дізналася, що я наркоман. До того вона не вірила ні сусідам, ні рідним, які давно судачили про мене. Одного дня їй на очі попалися реальні докази мого «захоплення». Відпиратися вже не було сенсу, і я зізнався. Сказати, що мама була в шокові, – нічого не сказати. Але вона впоралася з емоціями і почала шукати вихід. Ми їздили в клініки, наркодиспансери, психіатричні лікарні. Тато також не стояв осторонь і всіма силами намагався допомогти. Оскільки я дуже хотів жити, то час від часу погоджувався пройти новий курс лікування в тому чи іншому закладі. Але після повернення додому все починалося

сиди радили мамі: «Залиш його, кинь. Навіщо він тобі потрібен? Все одно нічого не зробиш». Але Бог дав моїй мамі віру, і на той час вона вже молилась про порятунок сина. Молилась, як уміла, найпростішими словами.

І Він відповів. Одного разу, коли я вкотре лежав у лікарні, в палату зайшли віруючі. Тепер знаю, це було неспроста. У відділення не пускали нікого, крім найближчих родичів пацієнтів, там навіть усі вікна були заґратовані, а двері замкнені. Та їм якось дозволили заходити. Навідуючись до мене десь протягом двох тижнів, нові знайомі багато розповідали про Ісуса, про те, що Він зробив для людства і для мене в тому числі. Я слухав їх, але не дуже переймався почутим. Вважав, що й без того достатньо знаю про Бога. Згодом ми розійшлися з тими людьми у різні сторони. Але зерно, посіяне ними

ше. Коли температура піднялася до сорока, я таки пішов у лікарню. Та побачивши на моїй амбулаторній картці спеціальну позначку, що свідчила про наркозалежність, мене навіть не прийняли, а відправили додому – померати. Хворий, відкинутий, нікому не потрібний, зацькований цим світом, я брів вулицями рідного міста. Не знав, куди йти і до кого звертатися. Тоді мені було лише 25. А що я бачив? Добрим, світлим був хіба що шматочок життя – дитинство. А вже з 13-ти років – горілка й наркотики, які забрали не лише найкращі літа, а й здоров'я. «Невже це кінець?» – билася в голові думка.

Наступного ранку я прокинувся у жахливому стані. Фізична слабкість помножилася на моральне виснаження. Я просто лежав і дивився у стелю. Серед думок, що ліниво снували в го-

ВИ СПАСЕНІ?

Якщо ви помрете сьогодні увечері, чи попадете ви на небеса?

Для душі

«Божечку милосердний! Чому так діється у світі: ось люди не хочуть дитини, і в них вона народжується, а ми стільки чекаємо, і нема? – Алла відвернулася до стіни і мовчки плакала. Натягла ковдру на голову так, щоб не чути, про що там гомонять цей доцент зі студенткою. – Як тільки впустили його сюди? Мабуть, заплатив черговому лікарю. Хоча чому? Це ж не пологовий будинок, а просто лікарня, відділення для вагітних жінок. І ми з нею вдвох у палаті, на збереженні.»

Так-так, вона теж чекає дитину. Аллу вже не мучило, що зберігає вона тут... всього лиш подушку, прив'язану до живота. Вже звикла. Головне, що у них з Жорою буде, нарешті, малюток. Хай не зовсім своє, не рідна кровинка, але все-таки дитина. Недарма ж кажуть, що не та мама, яка народила, а яка виховала...

Сказала про це Жорі якраз на Різдво. Він так пильно тоді подивився в очі, посміхнувся стримано і міцно притиснув її до грудей. Здається, вже цілу вічність не обіймав її так.

– Це твій дарунок до Різдва? – спитав нарешті, а вона знову подумала, що вперше нічого не купила чоловікові до свята.

Всі десять років їхнього подружнього життя вони до Різдва щось дарували одне одному. Не до Нового року, а саме до Різдва, бо цього дня побралися. Та останнього разу, торік, Жора, приймаючи від неї упаковку лез «Gillette», хоч і подякував, але радості не виявив. «Втішаймося самі, як діти, якщо нема кому дарунки під ялинку класти...» – зронив сухо і, вдаючи, що розглядає подарунок, ховав від неї очі. Вона вловила докірливі нотки в голосі чоловіка, які вкололи в серце, але нічого не сказала. А що скажеш? Проблеми зі здоров'ям усе ж таки в неї, а не в чоловіка.

Над їхньою сім'єю, здавалось, завис дамоклів меч.

Цього року вже боялася чоловікові щось дарувати. Але про те, що хоче взяти дитину з пологового будинку, сказала в цей день не спеціально. Просто так вийшло. А Жора давно був згоден. «Це єдиний вихід, – говорили їм лікарі. – На своє дитя у вас шансів ніяких. Якщо є недовіра до дитбудинку, то візьміть дитину новонароджену, прямо з лікарні. У нас стільки молодих матусь відмовляється від малюків!» Лікар навіть пообіцяв їм підібрати «кращий варіант»: до них, мовляв, часто потрапляють студентки, які до останнього надіються,

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

що в коханого пробудиться почуття батьківства і вони все-таки створять сім'ю. Тому й народжують. Та надії на заміжжя не справджуються, і мама випурхує з лікарні, як зозуля, кидаючи цілком здорове немовля. «Це вам не від бомжів якихось дитина, – лікар здається, хотів їх переконати. – Прогени, спадкові риси тоді можна не переживати...»

Аллу хвилювало зовсім інше. Їй хотілося свою дитину, не могла змиритися, що вона як жінка неповноцінна. «Та ще й діагноз такий... Ну, що це – «інфантильність матки»? Сьогодні репродуктивні органи недорозвинуті, а з часом можуть бути нормальними.» І знову тратила гроші й нерви на поїздки, консультації, ліки.

Та рік минав за роком, а «норма» не приходила. Перед Різдвом випадково зустріла свого лікаря. Він повідомив, що до них звернулася студентка, яка заявила, що лишатиме майбутню дитину. До пологів ще три місяці.

– Не хвилюйтеся! – заспокійливо усміхнувся лікар. – Так влаштуємо все, що комар носа не підточить, ніхто не засумнівається щодо вашого батьківства.

– Пораджуся з чоловіком, – сказала лікарю, а сама подумала: «Якщо Жора згоден, візьмемо».

Відтоді й почала під'язувати подушки: спочатку маленьку, далі – більшу. Про це знали тільки Жора та її мама. Навіть батько не здогадувався.

«А що, коли вони зараз домовляться і передумують?!» – раптом прострелила думка, і страх умиль

висушив її очі. – Як тоді бути? – Аллі захотілося встати з ліжка й геть вирити з палати доцента, який щось бубнів до студентки. Байкова ковдра враз поважчала, стало душно, не вистачало повітря, однак розкритися Алла боялася, бо їй здалося, що подушка сповзла з живота і її треба поправити. Та як це зробиш, коли поряд сидять оці? Переживала, що вони можуть «розшифрувати» її навіть по очах і тоді точно дитину не залишать. Тож ледве стримувала себе, щоб не повернутися в бік студентки та її гостя.

Просто дивно, як вона за ці три дні, що перебуває у лікарні, звикла думати, що поряд лежить її дитина. Так, так, не якась там вагітна сту-

том стало соромно за свої думки. – Як це я можу так про незнайому людину? А як і забере, то що? Це ж їхня дитина. Що це я? Прости, прости мені, Господи, сама я грішна.»

Тут Алла знову згадала, як Жорина, вже покійна, бабуся відмовляла їх, щоб не справляли весілля на Різдво.

– Навіщо вам, дітки, одну радість перебивати іншою? – говорила вона. – Різдво Спасителя весь світ осяяло, а весілля – наша родинна радість. Куди нам з Богом рівнятися! Та й не дуже добре це, кажуть. Зачекали б до після свят...»

Жора тоді віджартувався: мовляв, народження сім'ї – також велика Божа справа. Вона ж, Алла, щасливо усміхаючись до коханого, проспівала: «Ми помножимо нашу радість, ми помножимо нашу радість і поділимо на двох!»

Потім повернулася до бабусі і додала весело: «Не переживайте, бабцю! Ось народимо вам правнука, і світитиме він нам цілорічно!»

«Боженьку, прости нам, нерозумним, – вже вкотре каялася за ті слова Алла, і її очі знову наповнилися сльозами. – Якщо я Тебе образила, то беру ті слова назад. Нехай буде, як хочеш Ти. А ці люди... Якщо вони... то нехай... Хай ця дитинка має собі рідних батьків. Але ж і нас не залиши сиротами.»

Невдовзі Алла вернулася додому з крихіткою Аною, бо студентка втекла-таки до свого доцента бездітною. А ще через якихось три місяці Аллі раптом стало зле. Ніколи раніше нічого подібного з нею не було. У лікарні її направили на УЗД. Там ледь не впала від новини, яку їй повідомили: вона вагітна!

Консилиум лікарів, який тут же був скликаний, у терміновому порядку, констатував: дійсно, сталося диво – Алла завагітніла.

Наприкінці року вона знову лежала в тій самій палаті і зі сльозами дякувала Богові, Якому раніше не дуже довіряла, за Його чудесний дарунок. А напередодні Різдва – дванадцятого в їхньому подружньому житті – вона народила своєму Жорі сина.

Над іменем довго не думали, бо Алла відразу сказала, що це – Богданчик. Чоловік не заперечував.

– Ну, звичайно, Богдан! А звідки ж він у нас, як не від Бога? – широко усміхаючись, лагідно обійняв дружину.

Семен МИХАСЬ, м.Харків

Шановні друзі!

До редакції «Міста на горі» надійшли відповіді на запитання кросворду, надрукованого в грудневому номері газети. Ми втішені, що ви читаете наше видання, цікавитеся Божим Словом і змогли справитися із завданнями. Дякуємо вам. Як і передбачалося, переможцями стали п'ять чоловік, що першими прислали правильні відповіді. Це Біляніна Лара (м.Новодністровськ, Чернівецька обл.), В'яла Раїса Олександрівна (м.Слов'янськ, Донецька обл.), Грищук Катерина Павлівна (с.Демурене, Дніпропетровська обл.), Коростишевська Оксана Володимирівна (м.Новодністровськ, Чернівецька обл.), Лисий В'ячеслав (м.Вінниця). Вітаємо їх. В нагороду за активність вони отримують подарункові видання Біблії.

Сподіваємося, що й надалі газета «Місто на горі» буде привертати вашу увагу і ви дозволите нам таким чином відвідувати ваші домівки. Всіляких гараздів вам та вашим родинам! Божих благословінь!

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД

По горизонталі: 1.Пророк; 2.Саул; 3.Єрусалим; 4.Еммануїл; 5.Новина; 6.Рай; 7.Християнське свято; 8.Заповіт; 9.Херувим; 10.Гріх; 11.Пастир; 12.Йона; 13.Ясла; 14.Молитва; 15.Сіль.

По вертикалі: 16.Зоря; 17.Матвій; 18.Спасіння; 19.Спокуса; 20.Віфлеєм; 21.Лазар; 22.Євангеліє; 23.Христос; 24.Синай; 25.Миро; 26.Тесля; 27.Авраам.

ЗАПРОШУЄМО ВАС НА БОГОСЛУЖІННЯ